

Sy-li spēwał,
Pilnje džélał,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méry
Čerstwosó da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džélaš
Wšédne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óel

F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

6. njeđzela po šwjatej Trojizy. Romst. 6, 3—11.

Wo šwjatej křećenizy našch katechizmuš wošebje dwoje wopšhija. Najprjedy, ščto je nam šwjata křećeniza dała. My šmy š nowa narodženi; našch hrěch je nam wodaty. Š kraleštwa čžerta šmy do Božeho kraleštwa pschěšadženi, š džěczi hněwa džěczi hnady, š herbow poklecza herbojo wěcžneje šbóžnosće ščžinjeni. Šotom tež hnada křećenizy nam wyšoki nadawš postaja. Šo nam na wutrobu a šwědomnje pada, na čžož naš wona šwježe. Wona naš na to šwježe, šo dyrbymy štareho čžłowjeka moricž a nowe žiwjenje w Bosy wješč. — Šapoštol w epistoli š křobłymi, šašakłymi křešćžijanami rěczi, kotřiz hnadu Božu šažiwaju. Wěšto teho, šo by jich křičž Šhryštušowu š pokucze wabił, to woni hałle tak prawje šašakli ščžinja. Ščtóż tak wjele wodawa, woni měnja, hiščež wjazy woda. Šdžěž tak wjele leži, móže hiščež wjazy ležecž. Ale je šastroženjom šapoštol tajke myšle wot šo wotštorkuje. My šmy do Šhryštušoweje šmjerče křećženi, ponóřženi, pohrjebani. My pschěš to drje džěla šberjemy na drohej šašlužbje, kotruž je nam hlowa, šrawnje šbita, šašlužžila, na šwobodže, kotruž je nam pschěš šwoje šwjaški a puta dobyła, na šupjeli žiwjenja, kotruž je nam pschěš šwoju šrawnu křećenizu na Golgatha pschihotowala. Ale niž jenož na šłódkich plodach šmjerče Šesufšoweje my šo pschěš šwjatu křećenizu wobdželamy, ale š dobom tež na štyšnosćži jeho křičžowanja, na hórkosćži jeho šmjerče

a na hrošnosćži jeho pohrjebanja. Wšmi šnamjo šwjateho křičžiza, woboje na čžole a na wutrobje, tak pschi našchej křećženizy rěkašče. My š tym wulki dar dostachmy. Wščitko, ščtož je nam Šnjes Šesufš se šwojim křičžom, šmjerču a romom dobył, bu nam tehdy wošobnje šdžělene a pschišwojene. Ale my š tym čžěžku pschišlušnosćž dostachmy. Wona našcheho štareho čžłowjeka potrjehi. My dyrbymy š nim runje tak nješmilnje šakhadžecž kaž židži se Šbóžnikom. Šhryštuš, twój Šbóžnik, je křičžowany. Šdžž šy ty pschěš šwoju křećenizu šo staw na čžěle Šhryštušowym ščžinił, dyrbyš tež ty šwojeho štareho čžłowjeka na křičž oowišnyčž, wutrobu a šašakł, ruzy a nošy, woczi a wušchi, šo ničžo šle nječžinja. A hačž by bolalo a š šylšam dojščlo, twojeho Šbóžnika je tež bolalo, jako bu twojich hrěchow dla křičžowany, a wón je tola čžerpil. Šhryštuš, twój Šbóžnik, je wumrjel. Ščtóż je morny, ničžo wjazy nječžuje a žaneho požadanja wjazy nima. Tak dyrbyš ty žyle morny ša hrěch byčž, nješměš žaneho wješela wjazy na nim měčž, žaneho požadanja ša nim a žaneho wabjenja š njemu. Šeho wabjenja wjazy šlyšhecž nješměš, jeho hroženja čž nastrožecž nješměžža, jeho nješšhecželštwa čž šrudžicž nješ dyrbja. Šhryštuš, twój Šbóžnik, je pohrjebany. Tak dyrbyš ty šwojeho štareho čžłowjeka pohrjebacž. Š pokutu na šwojich hrěchach dyrbyš ty hrjebacž a rycž, se šylšami rošćacž dyrbyš ty jeho do žyła pschitryčž. Kaž šmjerdžaze čžělo dyrbyš jeho šaryčž. — Duž tehodla, dušča, w šwjatej křećenizy do Šesufšoweje šmjerče a roma ponóřžena, pschěš Šhryštušowu šrej wumožena, š wojowanju pschěčžiwu

staremu cłowjetej! Na kschiz s nim, nuts do rowa a do
 kmjercze! Ty pať dyrbišch pschi tutym wojowanju zyle
 dželo cžinicž. Pšchetož starj cłowjet w tebi kručže ředži
 kaž shtom s wjele forjenjemi a foruščkami. To nicžo
 njepomha, hdyž ty tutemu shtomej hałošy wotrubašch;
 nowe narořtu. To nicžo njepomha, hdyž tón shtom wot-
 režesh; s forjenjom nowe žiwjenje wurořče. Chzeřch ty
 stareho cłowjeka moričž, dyrbišch pschi forjenjach řapocžecz
 a wřcho won řwutorhačž a řanicžičž, hačž řy jemu kmjercž
 pschihotował.

Tola našcha křchčeniza nam hiřchče druhi nadawř
 pořtaji. Hdyž bęřche tón řnjes ři dny w rowje poležał,
 řpodžiwije nowe žiwjenje řeřhadža. Jutrowne řlónžo nad
 wotewřenym rowom řo řwęcžeshche, a tón řnjes ř nowemu
 žiwjenju s njeho džeshche. řkmjercž wjazh nad nim řnježičž
 njemóžeshche. řhryřtuř, wot mormyřch řbudženy, wjazh nje-
 wumrje. Wón na prawizh njebjeřteho Wótza trónuje.
 Wón je živy a řnježi wot węcžnořče hačž do węcžnořče. —
 Tež na našch cžiči pjatř dyrbi jutrowne ranje řřhadžecz.
 Jutrowne řlónžo chze řřhadžecz a nutsřwęcžičž do našcheho
 mormeho řwěta. To řo pšches wodomu řupjel řwjateje
 křchčenizy řtawa. řižo naturřka woda ma móž, kotraž
 wobnowja a woživja. řwjadnjena rořtlina řo pšches
 wodu wocžerřtwa a padnjene łopjena řo řařo řbęhaju.
 řawutlenny pucžowať řo s wodu wofřchewja a řtrořchtny
 dale krocži. Wjele wjazh woda křchčenizy řtutkuje. řny
 pšches nju nowe moży dobywamy. řny řtawamy s procha
 kmjercze a putow hřcha. řny pšchindžemy ř žiwjenju we
 wěrye, tať řo řo s wutrobu, duřchu a myřlemi ř temu
 řnjesej džeržimy a s jeho polnořče hnadu řa hnadu cžetřpamy.
 řny pšchindžemy ř žiwjenju w Bořy, w kotrymž je řebičžiwocž
 řkamana. řny pšchindžemy ř žiwjenju w řwětle; nóž je řařchła,
 džei pať je řo pšchiblizik. řny pšchindžemy ř žiwjenju w duřchu,
 Boži Duch nař wodži. ř jenym řłowom: my pšchindžemy
 ř nowemu žiwjenju, řtare je řařchło, hlej, wřchitko je řo nowe
 řčžiniko. řkrařne je, hdyž w nalěčžu Boža řtwórba wotučža,
 hdyž wřchudže, hdyž je řkmjercž řnježička, řo nowe žiwjenje hiba,
 hdyž hola a łufi řo řelenja a řčžęja, a ptacži řo ř njebeřkam
 pořbęhuja a řpęwaju. řlle křařniřcho hiřchče je, hdyž
 duřchowne nalěčže pšchindže, hdyž řkmjercž cželneje řeřhernořče
 a řadořče cžęka, hdyž řwjate myřle w nař řo řelenja a
 pobožne řhodjenje řčžęje a řbóžne řhwalobne řhęrluřche řa
 hnadu wumóženja ř njebeřkam řlincža. řajke žiwjenje nam
 wřchitkim tón hnadny Bóh wobradž! řamjeń.

M. H.

Sswjata křchčeniza —
„kupjel noweho narodženja
a wonowjenja řwjateho Duřha.“

(Řomřł. 6, 3—11.)

Řłóř (3): řa čžu řhwalicž řtutki Bože.

Křchčeniza kupjel narodženja
 W řhryřtuřu je noweho;
 řtal je řpocžatř wonowjenja
 řso pšches Duřha řwjateho
 W łóždym křchčenym do řbóžnika;
 S nim bu křchčeny řwjafany,
 ře řkmjercze džę wurořaty,
 řo ma dale Wumóžnika,
 řiž je jeho wukupitř
 řsej a křařnje wobhnadžil. —

ře řkmjercze je do žiwjenja
 řřches řkmjercž řwoju pšchęřadžil
 řeřuř nař a wumóženja
 džel nam křchčenym pořkicžil.
 řokelž, na jeho řkmjercž křchčeni,
 S nim my pohřjebani řmy
 Do řkmjercze we křchčenizy,
 řhryřimy, s nim řjednocženi,
 řhodžičž w nowym žiwjenju,
 řiž nam dari pšches křchčęřžu.

Hdyž, do njeho řařchčęřpjeni,
 řuni jemu w řkmjercži řmy,
 W horjeřtaczju wobnowjeni
 řom' tež řuni budžemy;
 řo je řchizowany, węmy,
 řłowjet s nim našch řtaženy
 řřches hřch, něř pať řplodženy
 ř žiwjenju, řo nowi džemy
 řřches řwět ř herbřtwu křařnemu,
 řiž nam řlicži s miłošču.

řot hřcha řmy wuřprawnjeni,
 řmy-li s řnjeseř wumrjeli;
 Do žiwjenja pšchęřadženi
 S nim řmy řwjecži řčžinjeni;
 řako Bože dořtanjemy
 džęčži prawo ř njebeřkam,
 ř njeřachodnym wjeřelam,
 řotrež junu herbujemy,
 řdyž po cžafnym wumrjeczju
 řbóndžemy w dom ř žiwjenju.

řaž je řhryřtuř, wubudženy
 S mormyřch, živy we njeby,
 řo ře řkmjercze wumjedženy
 řhodži w křařnym žiwjenju,
 — řať, ře řkmjercze wumóženi,
 ře nim Božu živi řmy
 řeho wobhnadženi my;
 — ř herbřtwu řwjatnyř wuřwoleni
 džimy živi s řeřuřom
 ř węcžnemu my herbřtwu w dom! —

U.

řpęwajče temu řnjesej.

„řřchęřčžijanski chorál kuřłanski móž w řebi řaji, móž, kotraž
 wutroby dobywa a do njeby řbęha“, je něčtó prařil. řajka
 radořčž nad řpęwanjom w řtarej žyřkwi řnježeshche, s teho widžimy,
 hdyž řieronymuř pšche: „řdžež řane řřalmny njeřřu, tam řnježi
 mjelčjenje. řdžež pať řu wone řnate, tam wobrocž řo, hdyž řtuli
 chzeřch — ty řlyřchich bura, řa pluhom krocžazeho, halleluja
 řpęwacz, řnjeřzar, řotremuž řo pót s cžola lije, pořylnjuje řo
 w řřalmach a winizar řpęwa něřchto wot řawita“.

„řchto je řjenišche dyžli řřalm!“ wuwoła žyřkwinski wótž
 řmbrořiuř, řiž bęřche s chorřkim wjednikom najwjazoriřchich řtaryř
 žyřkwinskiřch hłožow. řeho řhwalospęw, řlawne ředeum „čže, Božo,
 řhwalimy“ ma řwoje řtawišny. řono bęřche řhorle řulřcho
 řrónowaniřki řpęw; řhurwjeřchej řanej řjedriřhej-řařřtemu bu to-
 řamo pšchi jeho wročženju s jařtwa, ewangelija dla pocžęřpjeneho,
 wot džalowneho łuda řanjeřene; řjedriř řulřki da jo po wob-
 řantnjenu řubertuřburgřkeho męra w řharłottenburgřkej žyřkwi

spěwacž a padže pschi posłuchanju na njo, hluboko sajaty, i horzými džakownymi kšlami psched Wšchomóznym na kwojej koleni. Prěnej dwaj lutherstaj martrarjej w Brüsselu jo na schčěpomozu janješchtaj, a našch Luther šo husto i tymle dobywaškim spēwom trošchtowašche, kotryž jemu „čžerta, starošć a frudne myšle“ sa-čžerjowašche.

Š tuteho stareho tedeuma je nowe wurostke, našche žyle do luda sacžiščezane „Nječ Bohu džakuje šo wutroba wšchěch ludži“, kotrež je wot teho čžaba, šo bu na Leuthenskim bitwischczu wot jeneho wojaka janješene, našch šwjeczeński spēw pschi kóždej snamjenitej šwjatocžnosći.

Reformazija mjes Sserbami.

(Šlónčjenje.)

Sako běchu evangelszy wjetchojo a krajne stawy w lécze 1530 ša šwoje evangelske wěrowušnjacze šjawnje w Augšburgu psched kšěžorom a žyłym šwětom mužšzy wustupili, dha njekomdžachu šo tež šerbste wošada, šo čžim dale, čžim bóle ša reformaziju wuprajecž. Wulki šadžewč činjachu pač jim pschi tym jich dotalni šararjo, kiž, dokelž šerbšzy njemóžachu abo tola přědowacž njechachu, tež ničžo wo reformaziji wjedžecž nochžychu. Ale dokelž šo tutej tehdom čžim dale, čžim wjazzy wutrobom pschikšilecž šapocža, a dokelž bě ša nju tež wjetšči džěl knještww, kiž mējachu šerbste šary wobšadžowacž, dha dotalnym katholicim šararjam jich špje-čženje pschecžiwu reformaziji ničžo njepomhašche, woni buchhu nušowani, pač šo reformaziji pschisamknyčž, pač šwoje šary wopuščczicž. Šich wjele čžinjěšche to pošlěšche, a dokelž na to na šerbškich duchownych pobrachowašche, dha bu na jich město tón a tamny Šerb ša duchowneho postajeny, hdyž tež njebě na žanej wyšokaj šchuli pobyl, ale mējěšche jenož dobre kšchescžijanške pošnacze a móžěšche šerbste Bože šlužby nělat wobštaracž. Š teho pschidže, šo mjes šerbškim duchownymi, kiž buchhu w čžabš reformazije na šerbste šary pomolani, tak wjele tajkich namašamy, kiž běchu přjedy šchulšzy wučerjo, kšěžetarjo, pišarjo abo tež rjemješknizy byli. Někotre pschikšady to dale dopošašaja. Přjedawšchi šchulski wučer běšche byl: Šětr Šjerch, wot 1555 šem přěni evangelski duchowny w Barče, Domášch Čžernik, wot 1546 přěni evangelski duchowny w Dubzu, Ambrosius Čžorny i Wožerez, wot 1570 kaplan w Šetlizach, Bartrom Šawoliz i Šulowa, wot 1554 duchowny w Šrjebi, Šětr Šreuz (Šchiž) i Šodžija, wot 1569 duchowny we Wjelecžinje a drusy. Šhěžetarjo abo tež šwónžy a hi-najšchi nižiči šlužomnizy pschi Božich šlužbach běchu přjedy, hacž buchhu ša duchownych pomolani, byli: Šětr Šutorius (Šchewz) i Mužakowa, wot 1540 duchowny w Šrjebi, Winzenz Müller (Mynf) i Wóšporta, wot 1545 duchowny w Šchischowje, Bartrom Šorišch i Wožerez, wot 1546 duchowny w Šholmje, a jedyn, kotrehož mjeno dale šnate njeje a kiž bě wot lěta 1552 duchowny w Šchwalbže. Dale bu we Wulškim Šufowje 1540 přěni evangelski duchowny jedyn mješczjan i Šuhlanda, Šarcžin Šoch, teho runja w Šholmje 1539 jedyn radny knješ a kožuchar i Šróbta, Šarcžim Šižez, a w Šbjelšku 1550 jedyn mješczjanški pišar i Wóšporta, i mjenom Šakub Čžěšla. W Šchprejzach bě přěni evangelski duchowny, kaž šo pomjeda, kowar se wšy, kiž wšchědny džěl šwoju kowarňju šastara a njedželu a šwjate dny w Božim domje ludžom Bože šwjate šłowo po móžnosći wukładowašche. Teho runja bě tež w Šrodžišczczu přěni evangelski přědar kowar i Šarta, kiž šo pschi kóždej njedželškej Božej šlužbje, šwoju šamžnu šłaboscž šacžuwšchi, wo to modlešche, šo by Šób luby Šnješ tola bóršy na jeho město dostojnišcheho přědarja do šwojeje winizy pošłal.

Š teho wšcheho je widžecž, kač hubjenje šu šebi našchi štari

šerbšzy wótzojo pomhacž dyrbjeli, hdyž čžychu w čžabš reformazije čžišty ewangelijon Šchryštušowoy w macžernej rěcži přědowany mēcž. Šakle wot lěta 1570 pschewobrocžichu šo tajke njelubošne wobšte-jenja mjes Šerbami i lěpschemu, jač wjazzy Šerbow na wyšokich šchulach w Šipšku a we Wittenbergu šchtudowacž šapocža. Naj-pošlednišcha wošada, w kotrež je šo reformazija štala, bě Šuščanška, hdyž mējachu hišczje w lécze 1675 katholicšeho šararja. Šako bě šo napošledku tež tuta wošada ša reformaziju wuprašila, wostachu jeno čži Šerbjo katholicšy, kiž wokoło šłóšchtra Šarijneje Šwěšdy bydla a wot tuteho wotwišuja. Šam namašaja šo hišczje dženz-nišchi džěl někotre katholicške žyrtwje, w kotrychž pač šo tež nětko škoro jenož šerbšzy přěduje. Šjena tutych šerbškich katholicšich wo-šadow šu: Šulow, Šalbizy, Šhroščizy, Šjebjelczizy, Šotrom. Š nim ma šo pschidacž hišczje Šadwoč a šerbška katholicška wošada w Šudyščinje. Šchitke druhe wošady w hornych a delnych Šu-žizach šu evangelske.

F.

Š dobreho stareho čžaba.

Šódny šarar we Šwuppertalu, Šan Šbrahim Štrauš, raš jeneho womečerja wěrowašche. Šón šapocža wo krašnosći paštyč-štwy rěczecž a wopišowašche patriarchow, potom krala Davita a šlónčnje šebje šameho, dokelž běšche džě wón tež paštyč, kollega nawoženje, a wukšwalowašche šwoje paštyčstwo wulžyščinje. „Nětko mašch, luby kollega, wozžku wjazzy wš šwojim štadle, ko-truž dyrbišch derje wobarnowacž a tež čžješch. Šwoje druhe wozžy šlušchjeju čžłowjekam; šhubi šo žana i nich psches twoju winu, dyrbišch ju šaplacžicž. Šóndže-li twojeje žony dušcha psches twoju winu šhubjena, budže ju tón Šnješ i twojeju rukow žadacž. Ša šo tež wješelu, šo šy šo ty paštyčštwu pschuwobrocžil a mašch po tajkim čžaba došć, šesady šwojeho štadla na polu čžitacž a i bibliju dobrny wobšhad mēcž. Šy drje šo hišczje derje dopomnicž wěšch, kač ššale běšche čži wukšjenje na pacžerškej wučžbje, nětko móžěšch to derje nakšwatacž.

Šdyž Šavit šesady šwojeho štadla šteješche, jemu čžabš wostudny njebě, a ja šebi myšlu, šo je wón tehdy husto, šwoju šastlicžku i macžoščka wučžahnywšchi, tajke psalmy pėšnik, kač n. psch. 23. Šnajěšch jón? dha mi jón praš!“ Šatorhnyeny nawoženja jón njemóžěšche a dosta tehodla po wěrowanju nadawč, šo ma jón pschi bližšchim kemschikšhodže duchownemu wušpěwacž. Šo pač wón potom wubjernje dokonja.

F.

Šuboscž dobywa.

Še šberki Š. Šaulšena: „Šodawki i Božeho kraleštwy“.

(Ššerbščičil —n.)

„Šaj, knješ duchowny, šym, džak budž Bohu! i šmjercži ho-towy. Šwoje žyle žiwjenje je, kač wěšczje, wotemrěwanje bylo, a i Bohu šo nadžijam, šo nětko žiwjenje šo šapocžina. Ale, šchto i mojim šynom budže?! Šy wěšczje, šo dobre dary ma, ale hdyž nětko woczki šandželu, a nišchto šo wo njeho njestara, móžēja tele dobre dary jeho runje tak derje na njekšmany pučž šawješcz, kač šo nadžijam, šo dyrbjale jeho i džělu na winizy Božej wu-šhmanjecž. Šch, moje wobohe džěczžo je po mojej šmjercži wšchaf žyle wopušczžene, leži tola tež moja šwěrna mandželška hižo dolho w rowje. Ššwět je wšchaf tak šymny, hdyž šu wutrobny, kiž šobu-želnje i wopušczženyymi šacžuwaju“ —, tak na šmjercž šchory wu-čžek Šeinszen šdychowajo šwoju wutrobu psched šwojim duchownym wušypowašche, kotryž psched jeho kožom šedžěšche. Šón běšche wopravdže šwěrnny, ša šwojich wučžomzow šo woprowožy wučžer byl. Nětko běšche jeho wošriedž jeho lět —, w „najlěpschich lětach“, kač šwět hacž runjecž došć po njeprawdže rěcži, — pschetož hacž najlěpsche lěta šo hacle po šmjercži šapocžinaju, — šahubžaja

thorosć nadpadła, kotraž runje mješ wučerjemi tak mnohe wopory žada. Šchtóž jeho widžeiche, dyrbjesche šebi prajicź, so kónz nihdy šdaleny bycź njemóžesche. Tón Knjes běšche jemu hólčezza wobradził, kotryž nětk wołoko 10 lět starý běšche, a starosć wo pschichod tehole hólza jemu dosć cžežka na dušchi ležesche.

„Wšchitku waschu starosć cžibńcze na njeho; pschetož wón šo ša waš stara“, duchowny jemu wotmolwi. „Tón Bób, kotryž je wudowam a šyrotam se šchitom, je hišcže žiwý a šwojich lubých njewopušcži!“

„To wěm a š tym trošchtuju šo tež, knjes duchowny, ale tola bohuzel! njemóžu bjes starosće bycź, kaž hušto šebi tež praju, šo njeprawa je. Ššym to šwojemu Knjesej hižo cžasto šforžil, a tola nochze wboha wutroba woczichnycź.“ „Ach, haj“, duchowny džesche, „mój lubý Šeinseno, to runje wšchaf je něšcto cžežke w našchim šchescžijanskim žiwjenju, šo čhzeny wšcho pschezo tak pošhromadnje wěricź, ale bojimy šo abo š najmjeńšcha šo pschi škiczenej štkadnošczi komdžimny šwoju wěru wopofasacź a woprawdžicź. Lubý bratšje, dyrbiný Šhryštufej šo runje na kóždy pad dowěricź, a wy móžecze to woprawdže tež w tymle padže cžinicź, pschetož wascheho šyna ja šobu wošmu a čhu, kaž wjele w mojej mozy šteji, phtacź, šo bych jeho ša dušchneho a wažneho šchescžana woczahnył!“

„Ně, knjes duchowny“, wučer š najwjetschim napinanjom šwojeho šlabeho hłoba šawoła, „to wy njedyrbicze a njemóžecze, pschetož wy šam macze š džěczi, a wasche město tež wulke njeje. Ně, wy šcže mi kóždy cžaf šwěrný dušchepaštýr a pscheczel był; ale to tola psche daloko došaha! To pschijecź njemóžu!“

„Wy drje budžecze to dyrbjecź, lubý Šeinseno, pschetož wascheho Rita hišcže dženska šobu wošmu“.

„Ale, knjes duchowny, wascha mandželska . . .“

„Budže pschichodnje jeho macź. Wěž je wučinjena, a mamoj nětko hišcže wo druhim porěcžecź. Wo tym šo dale wjazh njeřěczi“. Potom štaj wonaj dwaj hišcže wjele mješ šobu wo wulkim dróhowanju řěčaloj, kotrež dyrbjesche wučer nastupicź, a wo wulkich wěžach, kiž bóršy widžecź budže. Škónčnje džělenje pschińdže. Šito bu šawołany. Nan jemu wobej ruzh napschecžiwu wupšchestrěwšchi džesche: „Mój šyno, twój nan dže nětko wotpozowacź š šwojemu Knjesej a Šbóžnikej!“

„Nano, wostań pola mje, wostań pola mje! hdže dyrbjú ja?“

„Mój šyno, ša to je šo Šbóžnik postarał.“ Ša njemóžu pola tebję wostacź, bych-li to runje čhžyl, a ty njemóžicš tež šo mnu šicź, runjež šo nadžijam, šo ša mnu pschińdžesč; ale hlaj, Knjes Šesuf je šo hižo ša tebję starał! Knjes duchowny čhze tebję šobu do šwojeho doma wšacź a tebi město nana bycź. Ša tajku lubošcź njemóžicš šo jemu woprawdže ženje dosć džakowacź. Š nětko šawdaj mi ruku na to, šo nochžesč, kaž dolho žiwý šy, to nihdy šapomicź, šchtož knjes duchowny a jeho knjeni mandželska na tebi čžinitaj, a šo čhžesč, kaž dolho žiwý budžesč, šo přozowacź, jimaj se škutkom wopofasacź, šo njeišy tajkeje lubošcže žyle njehódný, ale šo šy š wutrobu džakowny!“

Hólčez šlipasche: „Haj, nano, haj, wěšcže!“ „Šito!“ wučer se šlabym hłobom pokracžowasche, „šym cži pošledni cžaf wošebje na wutrobu kładł, šchto cžinicź dnybišch, šo by šbožownje žiwý był a šbóžnje wumrjel. Šimam nětko tež ani cžaha ani mozy wjazh cže dlěje napominacź. Wostań šwojemu Šbóžnikej šwěrný, a hdž cže šli towaršchojo wabja, jich njepošluchaj! Pschede wšchěm paš šebi špomjatkuj: „Š měrom štejecź řěka wróczo šstupacź! Šjewěr wšchaf ženje, šo nětko šchescžijanski dosć šy. Šchtom, kotryž wjazh njerošcže, je ša škeru šrawy. Duž pschezo do přědka a nětko, mój šyno, pošlednje wołoščenje!“ Nan šo pošběhnywšchi a š napinanjom wšchěch mozow šynej ruzh na hłowu napožiwšchi

džesche: „Tón Knjes požohnuj twój nutsšhód a wonšhód wot nětka hacź do wěcžnosće! Šeho šwojaty jandžel cže pschewodžej, šo cže šašo namafam w šbóžnej wěcžnosći. Šamjen, w Šesufowym mjenje! Šamjen!“

Nan wošlabnjeny šo do jahłwkw šwješe; hólčez š hłobom žalošcžesche: „Nano, mój dobry nano!“ Šu duchowny wučerjomu ruku šapschijawšchi džesche: Wožemje! Potom hólčezza ša ruku pschimny. Šdyž w durjach štejesche, hólčez hišcže šlyšesche, tak nan wołasche: „Wožemje, mój škódku lubuščko!“ Šito šo wobrocžiwšchi pohladny hišcže juntrócź do woblicza nřějazeho, potom šo durje se šady šyna šacžinichu. Pošledni ras běšche do woblicza žiweho nana pohladał. Něšotre dny pošdžičho šo wot rowa lubowaneho nana na ruzh duchowneho na šaru wrócžiwšchi — nětko šamlutki na šwěcže štejesche. Běšche nětko žyle wošhrocženy. —*

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

Š Šupoji šo w bližšchim cžahu š twarom šary šapocžnje. Šacź dotal je tam duchowny w starej malej šchuli bydlicź dyrbjal. Duž je wulka potrebnosć, šo šo tam nětko tež šara natwari. Šo je šo psches to móžne šcžinilo, šo je Šustav-Šdolfske towarštwo šřědku pschijwolilo a konsistorštwo š twarej podpjerj dalo. Š twarom šo w augušcže šapocžnje.

Šnowy šchulski šakoń, kotryž šchulške wobštejnoscže w žylej Šruskej šarjaduje, je nětko dowuradženy a wot šejma pschiwšaty. Šakoń je pschi wšchelakorych wobštejnoscžach we wšchelakich provinžach Šruskeje wjele wobcžežnosće cžinil. Duž je pschipošnacź, šo je dolhe džělo nětko tež ploda pschinješlo.

Šwot 1. augusta šo na jěšdne šharty na železnizy dawł položil. Šwot tyč, kiž šo w 4. klassy wjeju, šo dawł nježada. Š druhich klassach ma šo dawł placžicź, kiž porno dološcžci wješby rošcže.

Š Kafez. Dalishe pomjesče š lista se Šan Šranziško. Šo žiwjenje je pschi šemjerženju něhdže 1000 ludži pschischlo. Š nowinach je šo wjele wjazh pišalo. Šjazh paš jich bylo njeje. Šwopacžna pomjesč je š tym nastala, šo je jich po šemjerženju wjele š města cžello a šo šu šo cži šmylnje do mormych licžili.

Šdyž je šo woheń rošščěrjal, šu wobhdlerjo šwoju nadobu š tym wukhowacź šphtali, šo šu šwoje šofry na přšdnym blaflu do pěška do šemje šahrjebali. Šola wulki džěl njeběšche šo hłuboko dosć šarył a teho dla šu šo něšotre žyle, něšotre poš psches wulku horzotu špalile. Šo nalutowańnjach šo najpřiedy prajesche, dokelž šu wšchitke šara cžerpjeli, šo budža pschi špocžatku jenož 25 procentow wuplacžecź. Šle wone šu hižom 3 nježele šašo woczinjene a wšchitko wuplacžaja. Še wšchěch kónzach šo hižom šašo šhětro twari. Šchtóž je wučeny cžěšla, móže tam nětko něšcto hódne šašlužicź, pschetož cžěšla šašluži wob tydžen 36 dollarow. Šo wučini 600 hriwnow ša měšaz. Š tu šhwilu 6000 cžěšlow w měšcže džěla a wjazh hacź 20000 druhich twarškich džělacžerjow. Špalilo je šo 5½ kwadratkilometrom. Ša něšotre lěta budže wšchitko šašo, kaškež je bylo. Šam, hdžez je šo droha šašppla, dawno šašo elektrishe železnizy jěšdža.

* Šola šmy pošup pomjedancžta hižo pschetročžili. Duž pošastawšchi šo wrócžimy!

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarńjach „Šerb. Šnowin“ na wšach a w Šudyschinje dostacź. Ša šchtwór cž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžišla šo ša 4 np. pschedawaju.